

Adını Unutan Kadın 12

– KOCAMANOĞLU · 01 Kasım 2025

...

Hemşire gözünün içine kısa bir an bakıyor. Sonra başını çeviriyor, sanki yüzünde görmemesi gereken bir şey varmış gibi.

Daha 52 yaşındaydı, ama içinde yorgunluğu 152 yaşa denk bir kadın oturuyordu.

Her sabah uyandığında, bedeninden çok daha ağır bir yük taşıyordu – zamana yenilmiş, yılların acılarını omuzlamış, görünmez bir yük.

Yüzünde beliren çizgiler sadece derinleşmiş değil, ruhuna işlenmiş yaralar gibiydi.

Elleri titriyordu bazen, ama asıl titreten şey, içindeki o bitmek bilmez yorgunluktu.

Kendine bakıyordu aynada; 52 yaşındaki kadın orada duruyor, ama gözlerinin ardında başka bir yaşamın kalıntıları vardı.

O yaşam, yılların savaşlarını, kayıplarını, sevinçlerini, umutsuzluklarını içinde taşıyan yaşlı bir kadının ruhu.

Her anısı, her acısı, her hayal kırıklığı bir katman gibi ağırlaşıyordu üzerinde. O gerçek adını bile hatırlamıyordu artık. Sadece yılların bıraktığı izlerle dolu, kimliği silik bir silüet vardı önünde.

O gerçek ad, çocukluğunun sıcak sokaklarında, sevinçle dolu anılarında kaybolup gitmişti sanki.

Şimdi adı, sadece bir ses olmaktan çıkmış; kendisiyle birlikte yorgunluğa teslim olmuştu. Ama yine de buradaydı. O yorgunlukla, o unutuyla var olmaya devam ediyordu. Çünkü her ne olursa olsun, yaşamın kırılğan ama vazgeçmeyen yanını taşıyordu içinde.

Ve belki de bu, gerçek adını yeniden bulmak için atması gereken ilk adımdı.

Doktorlar ona; "Vedia Hanım" diyor.

O ismi seçtim bir gün, unuttuklarımın yerini doldursun diye. Ama bazen geceleri... hastane camına vuran yağmur damlalarını izlerken... içinden biri sessizce fısıldıyor:

"Menekşe... Sen bir zamanlar Menekşe'ydin."

Vedia, yüreğin emanetini kalbinde saklayan kadındı.

Kendine bile itiraf edemediği sırların bekçisi ve hayatın ona bıraktığı en ağır emanetin ta kendisiydi.

Vedia, gidenlerin ardından unutmaması için bırakılan bir isimdi.

Vedia, güvenin kırılğan kristalini avuçlarında taşıyan eldi.

Vedia, geçmişin ve geleceğin arasında sessizce duran köprüydü.

Vedia, zamanın kırılğan hatıralarını göğsünde saklayan kadındı.

Sonra susturuyordu o ses. Çünkü acı, en çok hatırladığı zamanlarda geri dönüp geliyordu.

...

1.Bölümün Sonu

Devamı var

....

Ga-310725